

Аніта

3 КВІТНЯ 2015 РОКУ

Прокидаюся від неголосного шурхоту. Такого, ніби якийсь щур силкується прогризти ліжко чи точить пазурі на дерев'яній рамі. Хочу крикнути, але тільки затуляю вуста долонею й підводжу голову з подушки. Я завжди панічно боялася мишви, цих очиць-намистинок, довгих тонких хвостів, які примушують мене здригнутися. Де Муркотя? Шурхіт посилюється, про всяк випадок дивлюся на Адама. Він спить, поринувши у свої дитинно-солодкі мрії. Ненавиджу його за цей безтурботний вираз обличчя. Зиркаю долу. Нікого. У полі зору — лише новенькі, ідеально дібрані під колір халата пухнасті капці, що якусь мить нагадують двох щурів-близнюків, а тоді знову перетворюються на звичайні тапочки.

Я вже настільки прокинулася, аби збагнути, що шурхіт — то не миша. Це той клятий сусіда знизу, скульптор доморослий, митець чокнутий. Возить у ліфті колоди, вигнуті стовбури дерев і ніколи після себе не прибирає, залишаючи замшлілу зеленкувату кору на підлозі. А тоді гемблює, шліфує, казна-що виробляє, зчиняючи при цьому страшенний галас. Як-от тепер. Шу-шу-шу-шу. Устаю,

надягаю халат і йду до передпокою, хапаю швабру й стукаю в підлогу держакком. Голосно, чимраз голосніше. Прибігає Муркотя, зацікавлена моєю вранішньою активністю. Треться об ноги, задирає мордочку. Я не припиняю стукати, так само, як і він продовжує стругати, що ж, побачимо, чиє буде зверху! Адам з розлюченою міною сідає в ліжку.

— Ти що, із глузду з'їхала? — кричить він. — Припини!

— Нехай він припинить, — відповідаю, проте на мить завмираю зі шваброю в руці, прислухаючись до звуків унизу.

— Ти знаєш, котра година? — питає Адам, зиркнувши на мобільний.

— Знаю, — відказую я. — А от він — явно ні.

Стук-стук-стук — сусід переходить до наступного етапу роботи, тепер із використанням молотка. Я затискаю руки на швабрі й щосили гепаю держакком по підлозі.

— Господи! — Адам силкується перекричати галас. — Тобі геть дах поїхав.

Устає й іде до ванної. Я дивлюся на його мускулясте тіло, скуйовджене волосся — і всередині мене щось стискається. Колись усе було інакше, колись ми кохалися, щоранку, без винятків, не зважаючи на день тижня чи пору року. На початку нашого разом. О шостій п'ятдесят мої долоні пестили його теплу шкіру, а не стискали холодний держак швабри.

Саме так виглядав перший рік нашого подружнього життя. Ми були щасливими й не усвідомлювали наближення катастрофи. Спрагло віддавали себе буденності, роботі, мандрівкам, маленьким і великим радощам. Життя здавалося простим, і ми черпали з нього все найкраще.

І я точно знаю, що цей стан тривав би довше, якби одного вечора ми не вирішили зачати дитину. Таке рішення не приходить між двома філіжанками кави, до нього доростають поволі. Із часом воно дозріває в нашій голові, доки не осягне масштабів глибокої впевненості. І тоді, коли його спільно промовляють уголос, вороття більше немає. Відмова не означає зміну думки. Це цілковита катастрофа.

Так, у нас криза, цього не приховаєш, уже певний час стосунки не складаються. Ми перестали називати речі своїми іменами, терпимо одне одного, проте з кожним днем віддаємося навзаєм. Кожнісінькою, найменшою клітиною тіла я відчуваю, що мій чоловік перестає мене кохати. А може, він узагалі мене більше не кохає? Щойно ця думка знову зринає в моїй голові — я ціпенію зі шваброю в обіймах. Дивлюся на світло в молочних шибках дверей ванної кімнати, на його постать за ними — і відчуваю, що мене от-от знудить. Сідаю на краєчку ліжка й ховаю обличчя в долонях. Мушу вгамуватися, не хочу влаштовувати сцен. Коли в нас усе погано й з'являються приємні спогади — це віщує небезпеку.

Устаю, нахиляюся над покинутою недбало шваброю, та перш ніж устигаю її торкнутися — знизу вибухає чергова хвиля звуків. Таке враження, що хтось наждачкою шліфує звивини мого мозку. Розумію, що довше не витримаю цієї злості, роздратування й втоми, які накопичилися в мені впродовж багатьох місяців. Підходжу до дверей ванної й натискаю на клямку. Він зачинився ізсередини, хоча раніше ніколи цього не робив, пісяв, розчахнувши двері настіж. Опирався лівою рукою об стіну високо над головою, щоб утримати рівновагу, правою контролював цівку, а я задивлялася на нього. Посьорбувала каву й вивчала

ідеальні пропорції його тіла. Насичувалася цією картинкою щоранку й почувалася такою щасливою, що становлю частину його світу.

— Відчини! — шарпаю клямку.

Він слухняно відчиняє. Оминаю Адама, нахиляюся над унітазом. Кілька спроб, гортанні звуки, та нічого більше. Підводжу погляд і бачу, як його обличчя, ще мить тому розлучене, раптом випромінює співчуття.

— Невже? — питає він.

— Що? — підводжуся я.

— Ну, що цього разу вийшло.

У його синіх очах я бачу сподівання. Чорні великі зіниці сповнює хвиля радості.

— Бляха, ні! Не вийшло!

Витираю губи туалетним папером. Оминаю Адама й виходжу з ванної. Раніше я не лаялася, тепер лаюся як биндюжник. Так, я змінилася, посипалася, але мені бракує сил, щоб із цим боротися. Із власною безплідністю, відсутністю самоконтролю, лайкою на кожному кроці. Нічого не вдієш, я така, яка є.

Заходжу на кухню, викидаю шматок паперу до смітнички й умикаю кавоварку. Мене огортає лють. Як він може думати, що цього разу вийшло? Рахувати не вміє, чи настільки тупий, що сподівається на якесь неймовірне, дивовижне, неконтрольоване чудесне зачаття? Я давно вже перестала в це вірити, узагалі в будь-яке зачаття. Авжеж, ми досі не полишаємо спроб, але я вже надію втратила. Навітьність теж має свої межі.

Мию дві чашки, попередньо виловивши їх з купи брудного посуду в раковині. Я роблю так уже кілька днів,

може, навіть тижнів: мию лише те, що потрібно, решта лежить в очікуванні своєї черги. Це зовсім не схоже на мене, адже я обожаю чистоту й до того ж не виправна педантка. Але й це невідь-чому змінилося. Так, іноді я хапаюся за прибирання, як-от учора, коли спеціальною серветкою полірувала підлогу в спальні. У такі хвилини я наче впадаю в транс, мушу чимсь зайняти думки, проте несподіваний ентузіазм зникає так само зненацька, як і виник. І на жаль, от уже кілька тижнів, як цього раптового припливу енергії бракує бодай на кухню. Залишається хіба чекати, коли Адам зверне увагу на цей розгардіяш — і ми знову посваримося. Принаймні це нам останнім часом вдається пречудово.

Витираю чашки паперовим рушником, ставлю їх під ріжком, наповненим кавою з Папуа-Нової Гвінеї, і натискаю на кнопку. Приємне гудіння кавоварки й заспокійливий запах. Я вдивляюся в брунатну рідину, що стікає порцеляновими стінками. Краєм ока помічаю, що на кухню ввійшов Адам у темно-синій сорочці й ледь темніших штанах. Зупиняється за мною, я обертаюся до нього — і ми оцінюємо одне одного поглядами. Він інколи не витримує, зазвичай виграю я, от і цього разу теж. Адам на мить потуплює очі, а тоді дивиться на мене.

— Пробач.

Простягає до мене руку, намагається торкнутися, але я сахаюся. Ріжок кавоварки впирається мені в спину, та я не рухаюся, лише дивлюся, як він відвертається й виходить.

Я не хочу так. Кохаю його й прагну так само, як і раніше. Роблю крок уперед і опиняюся в порожнечі, яку він

залишив, наповнивши своїм запахом, сумішшю кориці, гвоздики й пижма. Мені хочеться, щоб він мене пригорнув, щоб ми кохалися, байдуже, що нічого, крім задоволення, від цього не отримаєш. Ні, не так. Задоволення теж більше немає. Відвертаюся, підходжу до холодильника, витягаю молоко, збиваю спінювачем і наливаю до чашок.

— Кава, — кажу, поставивши його чашку на кухонній стійці.

— Не треба, — відказує Адам. — На роботі вип'ю.

Бере портфель, перекидає піджак через плече й виходить, навіть не глянувши на мене. Мені кортить жбурнути чашку йому вслід, зупиняє лише перспектива прибирання черепків.

Сідаю на стільці, ховаю обличчя в долонях і намагаюся опанувати себе. Муркотя увивається довкола моїх ніг, нагадуючи, що чекає на сніданок. Я повільно випускаю повітря з легень, глибоко переводжу подих. Зараз усе повернеться до норми, я прийму душ, поснідаю й візьмуся до роботи. Увечері повернеться Адам, ми поговоримо, бо ж він мені потрібен, я зовсім не хочу з ним сваритися. І коли відчуваю, що майже заспокоїлася, що можу опанувати себе, почистити зуби, одягнутися — знову чую це. Шурх-шурх-шурх-шурх. Хапаю чашку й жбурляю нею об стіну. Муркотя тікає з кухні, настовбурчивши хвоста, порцеляна брязкає на підлогу, кава повільно стікає стіною. Вибігаю із квартири, мчу вниз сходами, перестрибуючи через дві сходинки, дістаюся дверей сусіда й гупаю в них кулаками. Мені болить, але я не зупиняюся. Виявляється, мені цього бракувало, це дозволяє випустити пару й несподівано розпружує.

По той бік коридора відчиняються двері. Виходить огидно доглянута усміхнена жінка, лагідно розмовляючи з маленькою донею. Побачивши мене, вона раптом остовпіла. Що, мій халат їй не подобається? Жінка затуляє собою дитину, щойно я продовжую грюкати у двері. Нафарбовані рожевою помадою вуста мимовільно кривляться. Вона озирає мене сповненим обурення поглядом, мені вже кортить їй щось сказати, але двері раптом відчиняються — і на порозі з'являється цей клятий митець, підпезаний якоюсь гидкою ганчіркою.

— Що це ви тут виробляєте?

Я чую цокотіння шпильок на сходах, красунька збігає ними, тримаючи в обіймах дитину.

— Я виробляю? — мене аж тіпає від люті. — Припини галасувати!

— Що таке? — вибалушує він на мене свої риб'ячі баньки. — Це ви галасуєте.

— Шурх-шурх-шурх-шурх! — я нахиляю голову то в один, то в інший бік. — Я здурію, якщо ти не припиниш!

— Але я працюю, — пояснює він.

— То перестань, — ціджу крізь зуби.

— А що ти мені зробиш? — услід за мною чувак переходить на ти.

— Поліцію викличу.

— Будь ласка, — відказує він. — Зараз майже восьма ранку, нічну тишу я не порушую, у себе вдома маю право робити, що мені заманеться. Відчепися! — завершує він і захряскує двері просто перед моїм носом.

Спершу я хочу знову почати грюкати, але стримую себе. Відчуваю, як мені болять долоні, роздивляюся свої

руки й думаю, чи буде на них видно синці. Раптом люди думатимуть, що це Адам мені таке заподіяв? Мій чудовий чоловік мене б'є — ото була б новина! Коли натискаю кнопку виклику ліфта — його двері негайно розсуваються, і на підлозі бачу тирсу й шматки кори. Моя лють спалахує з новою силою, наступного разу висиплю вміст Муркотиного туалету йому на килимок біля дверей, обіцяю собі.

Виходжу на своєму поверсі й бачу, що залишила відчинену квартиру. Повертаюся до помешкання, закриваюся на ключ, опираюся спиною на двері й зсуваюся на підлогу. Якусь мить роздивляюся власне відображення в дзеркалі. Вигляд у мене жалюгідний. Волосся стирчить на всі боки, я скидаюся на швабру, яка й досі лежить посеред передпокою. Треба взяти себе в руки, я ж колись була іншою. Підводжуся, йду до ванної, розчісую скуйовджене волосся й роблю високий хвостик.

Повертаюся на кухню. Пляма на стіні кольором нагадує лайно. Сідаю навпочіпки й збираю уламки порцеляни. Я любила цю чашку, ми купили її під час однієї з наших чудових мандрівок на початку спільного життя. Виготовлена у вигляді Пізанської вежі тонка японська порцеляна. Мені трохи її шкода, але хіба що трохи. Якщо від наших прекрасних стосунків нічого не залишилося, то й чудової філіжанки не треба. Ганчіркою стираю брунатну пляму зі стіни. Підходжу до стійки. Адамова кава майже прохолола, та я вихиляю її душком, мовби це чарка горілки, а не дорога екзотична кава, яка вимагає належної уваги. Відкриваю холодильник, дістаю котячий корм. Нахиляюся над Муркотиною мискою, шурхотить алюмінієва упаковка, але киця не прибігає. Вона завжди крутиться мені під ногами, а тепер